

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת ויקרא

ג' ניסן תש"פ

1018

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:20 | 6:35 | 6:28 | 6:40

מוצאי שבת 7:33 | 7:35 | 7:34 | 7:34

רבינו תם 8:13 | 8:11 | 8:11 | 8:12

הילולא דצדיקא

- ג - רבי יחיאל מיכל המגיד הקדוש מזלאטשוב
- ד - רבי יעקב צבי מניקלבורג בעל 'הכתב והקבלה'
- ה - רבי צבי אלימלך מבלאזוב
- ו - רבי אהרן ראטה בעל 'טהרת הקודש'
- ז - רבי חיים אבולעפיה מח"ס 'עץ חיים'
- ח - רבי אליהו שפירא ה'אליהו רבא'
- ט - רבי אריה לוי רב האסירים

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מסירות נפש בזמנינו נחשבת כהקרבת קרבנות

נפש עבור ה' יתברך, שכשם שמוכנים המה למסור נפש עבור סוכרייה בודדת, כך גם יהיו מוכנים ומזומנים לחיות בקידוש ה' ולמסור נפש בעבור רצון ה' יתברך.

והנה אין לך עניין המעורר למסירות נפש יותר מעניין הקרבנות, בו הילד נחשף לנעשה עם הבהמה, ומתוך שידוע שכל הקורות עם הבהמה היה ראוי להיעשות עם האדם, הרי שמיד מרגיל את עצמו לקיים את רצון ה' במסירות נפש על מנת שחלילה לא יקרה עימו מה שארע עם הבהמה.

ונראה לומר שהאות א' הזעירה המצויה במילה "ויקרא" באה ללמדנו, שעל האדם ללמוד מן הקטנים שבחבורה הרומזים לאות א' הזעירה, שכשם שהקטנים בתמימותם מוכנים למסור נפש עבור מיני מתיקה, כך גם האדם צריך לחנך ולהרגיל עצמו למסור נפש בלימוד התורה וקיום מצוותיה.

כמו כן ישנם המסבירים את הימצאותה של האות א' הזעירה במילה "ויקרא", ואומרים שהאות הזעירה מחלקת את המילה בה היא נתונה, ויוצרת את המילה "ויקר", ומשמע שהאדם צריך לכבד ולייקר גם את המצוות הקטנות והלכאורה פשוטות, ולא רק להשקיע כוח ומרץ במצוות החשובות והגדירות. ובה שאדם מוסר נפש גם עבור הפרטים הקטנים של המצוה וכן עבור מצוות פשוטות וקטנות, הוא מוכיח בזה לה' את גודל אהבתו אותו, כשם שהאם מעידה על אהבתה העצומה כלפי בנה בזה שבטיפולה בו, היא יורדת לקטנות ומתעסקת בפרטי פרטים.

כל אדם בעולם נברא ונוצר לשם מטרה ותכלית כלשהי, ובירידתו לעולם המעשה עליו להשלים את תיקונו ולמלא את היעוד לשמו הוא נוצר. וקשה מנין ידע האדם מהו היעוד לשמו הוא יוחד ונוצר, ולמענו נשמתו ירדה לעולם, הרי עולם זה מלא וגדוש בניסיונות וקשים לרוב, וכיצד ידע האדם מהו הניסיון המכוון עבורו לצורך תיקון ייעודו.

ונראה לומר שדווקא בדברים בהם האדם חש קושי ממשי לעבוד את ה' - שם עליו להשקיע את כל המרץ והכוחות. וכגון אדם שקשה לו עד מאוד להשכים בבוקר לתפילה ולהתפלל במניין, יתכן ומן השמים הביאו עליו קושי זה היות ומטרת תיקונו להתחזק בעניין התפילה, ומתוך שהוא מתגבר על עצמו ומוסר נפש עבור תפילה במניין, הוא משלים ומתקן את ייעודו.

המתבונן יראה שהחיים מלאי צרות וניסיונות ומכיוון שאין לאף אחד ביטוח על חייו והבטחה שהכל יעבור עליו ועל משפחתו על מי מנוחות, אין אדם יודע מתי הצרה תבוא ותתגרש על ביתו, חמנא ליצלן. לפיכך על כל אדם לעמול ולוהות את נקודות החולשה הקיימות אצלו בעבודת ה', ולעמול ולהתחזק באותם תחומים עד כדי מסירות נפש, וכאשר הקב"ה נוכח לראות שאדם מתאמץ למלא את רצונו יתברך ולהשלים את תיקונו, אזי הוא מעניק לו שמירה והגנה מיוחדת.

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א, ב)

הקב"ה נגלה אל משה רבנו באוהל מועד, ואומר לו לצוות לבני ישראל על עניין הקרבנות, כפי הנאמר בלשון הפסוק "אדם כי יקריב מכם". והנה לכאורה היה על האדם להקריב את עצמו לפני ה'.

ונראה לבאר שכפי שהבהמה נשחטת ועולה לפני ה' יתברך, כך גם האדם צריך להכין עצמו להיות קרבן לפני ה'. והמתבונן יראה שדברים אלו אינם פשוטים כלל ועיקר, היות והבהמה מובלת לשחיטה ומוקרבת על גבי המזבח גם שלא ברצונה ובניגוד לנטייתה, מה שאין כן אצל האדם שהינו בעל כוחות ורצונות ועל כן אין כל אפשרות לכפות אותו להקריב את עצמו למען ה'.

וכיצד אם כן יגיע האדם לידי רצון עמוק למסור נפש למענו יתברך ולהקריב מעצמו למען בוראו. וביאור הדברים על פי מה שאומר הרמב"ן, שכל מטרת הקרבת הקרבנות היא כדי שהאדם יתבונן ויראה מה נעשה עם הבהמה, ויחשוב שכל זאת היה ראוי להיעשות עימו, ובגלל שמידתו של הקב"ה היא מידת רחמים, לפיכך צויה על האדם להקריב קרבן במקומו על מנת שהבהמה המוקרבת תכפר בעדו. ובזמן שיראה האדם כיצד נשחטת הבהמה ומזים את דמה, מיד יבוא לידי הרהורי תשובה וחרטה, ויחפש בכל דרך לרצות את דעת ה' על מנת שחלילה לא יעשה עימו מה שנעשה עם הבהמה.

ומשחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות, מוטלת עלינו חובה כפולה ומכופלת להקריב רצוננו מפני רצון ה' יתברך, היות ואין לנו קרבנות היכולים להוות כפרה על מעשינו הרעים. ובפרט צריך האדם להרגיל עצמו לקיים את המצוות מתוך עיון ומחשבה מהו רצון ה' יתברך, ולא חלילה כמצות אנשים מלומדה. ולדאבון לב לעיתים מרוב הרגל בקיום מצוה פלונית, אנו מקיימים אותה באופן אוטומטי ללא כל רגש וחיבה של מצוה, ובמצב שכזה המצוה אינה פועלת את פעולתה ואין בכוחה לגרום קורת רוח לפני המקום ברוך הוא.

ויש בזה ללמדנו דברים הרבה, שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו והבא להיטהר מסייעין בידו, ובשעה שהקב"ה מבחין ברצונו של האדם להקריב מעצמו למענו יתברך ולמסור נפש למען תורתו ומצוותיו, אזי הוא מעניק לו ברכה מיוחדת במעשיו על מנת שאכן יוכל לדבוק בדרך זו.

ידוע הוא שמתחילים ללמד את הילדים הקטנים את פרשת ויקרא העוסקת בענייני הקרבנות. ויש להבין מדוע זאת, הרי פרטי הקרבנות מסובכים ומסופעים המה, ולכאורה טוב היה אם היו מלמדים תחילה לצעירי הצאן את הפרשיות העוסקות בבריאת העולם ובמעשי האבות, ורק לאחר מכן היו לומדים על הקרבנות. וביאור הדברים הוא שבצעירי הצאן ישנה תמימות וזכות ההולכת ונעלמת עם השנים, ובשל אותה תמימות זכה ילד קטן מוכן כמעט למסור נפשו עבור סוכריה קטנה, והיות שבילדים הקטנים קיימת מסירות נפש לדברים החשובים בעיניהם מכוח הזכות והתמימות המצויה בקרבם, על כן רוצים חכמים להשתמש באותה תמימות טהורה כדי לחנך את הקטנים למסירות

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ילדי ישראל הטהורים

מנהג ישראל קדושים לפתוח את לימוד התורה לתינוקות של בית רבן בספר ויקרא, מבחינת יבואו טהורים ויעסקו בטהרות.

מרנץ לשמוע את דבריו הנפלאים של הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל, וכה הם דבריו: ברוך ה', בדורנו לימוד התורה מתחזק, ילדים בני שש יודעים את כל ספר בראשית. בגיל תשע הם בקיאים בחמשה חומשי תורה. הכח של ילדינו הוא עצום, לא אחת מודמן לי להשתתף בסיומים של נכדים ואני מתפעל ונדהם מהידע המקיף של הילדים בדורנו.

שמעתי על שיטת לימוד שהמציא הרב יוסף הלפרין זצ"ל שבארבעה שיעורים מלמדים את הילדים את כל הלכות מוקצה. אחר כך מלמדים אותם את ההלכות המורכבות של המלאכות בורר ומבשל, והילדים יודעים ליישם את ההלכות בצורה נפלאה! הם יודעים מה מותר ומה אסור. ילדים בני שלוש ארבע כבר יודעים להימנע מלשון הרע!

ומה קורה לילדיהם של אחינו הרחוקים?

יהודים בעלי רגש, שירדו לארצות נכר, אינם מוכנים שילדיהם יתנתקו מן העם וינישאו חלילה לגויות. המוני רחוקים מתורה כבר מבינים, שאם הם רוצים ילדים בעלי נימוסים ומחונכים, עליהם לשלוח אותם לחינוך תורני. מראה של אם חילונית הולכת עם ילד מעוטר בפאות וככיפה אינו נדיר...

בדורות הקודמים לא היה ציבור בני התורה כה רב. כשאחייתי התחתנו, התביישו הבנות להינשא לבחור שישב ולומד. השאלה הראשונה בשידוכים היתה: במה עוסק הבחור, ממה הוא מתפרנס, מישהו חשב על בן תורה?!

כשאחותי הגדולה הגיעה לפרקה, בא השדכן אל אבי ואמר: "יש לי שלוש הצעות שידוכים, אחד מהם משוגע". אבי שהיה חכם, שאלו למה כוונתו, והוא השיב: "הוא רוצה ללמוד כל החיים איך הוא יתפרנס?" אבי היה ירא שמים ואוהב תורה גדול, ולכן הגיב: "כזה משוגע הייתי רוצה!" והוא זכה.

מאוחר יותר הרב וולף זצ"ל, ככל הנראה בשליחות מרן ה"חזון איש", לימד קבוצה בת חמש עשרה בנות, את הרמב"ם בהלכות יסודי התורה, והכניס בהן תשוקה עזה להינשא רק לבני תורה במסירות נפש. אך נוצרה בעיה: לא נמצאו מספיק 'משוגעים' שמסכימים לשבת וללמוד יום שלם. אחותי השניה, שהיתה מבנות הקבוצה של הרב וולף, והתעקשה ליזכות בבן תורה אמיתי, התחתנה בגיל עשרים ושתים, שהיה נחשב גיל מבוגר מאד. והיא אכן זכתה להינשא לגאון האדיר ראב"ד העדה החרדית, רבי משה שטרנבוך שליט"א.

איזו מסירות נפש נדרשה אז לשם כך! באהבת התורה שהיתה נטועה בה היא התמסרה להוצאת ספריו, פענחה את דברי התורה שכתב, והקלידה אותם, ואף מכרה את הספרים. גם את חינוך ילדיה ואת עול הבית היא לקחה על כתפיה, הכל כדי שבעלה יהיה משוחרר ללימוד.

כיום עלתה קרנם של לומדי התורה לאין ערוך: אין הורים שאינם חפצים בבחור תלמיד חכם לבתם!

זה דור שמחפש תורה! לביל פורים בתי הכנסיות מלאים באבות ובנים היושבים ולומדים. ביישבת "מרכזי הצדיק" משתתפים אלפי ילדים ואבות, ולומדים לביל פורים וביום הפורים.

נפתחים עוד ועוד שיעורי תורה, אנשים שיצאו לפנסיה ובקושי ידעו לקרוא רש"י הפכו לתלמידי חכמים של ממש. אנשים שלא שנו מעולם יכולים לקבוע חברותא בטלפון עם אברך ולהפוך לתלמידי חכמים.

באיזה דור היה כך? זה דור המשיח!

צלם בהיכל

פעם הוזמנתי לביתו של יהודי עשיר גדול מאד.

בעת ביקורי הסתובבתי בין כותלי הבית הגדול - שראוי יותר להיקרא ארמון, והבחנתי שעל קירות הבית תלויות תמונות יקרות ערך ששווי כל תמונה נאמד בסכום כסף רב מאד. מכל פינה זעק אליי העושר הרב של בעל הבית והפאר ניכר בכל.

אולם לצערי הרב, למרות העושר הגדול, לא חשתי בבית זה כל קדושה.

עד שבעל הבית הכניס אותי לחדר מדהים ביופיו, שבתוכו היה ארון קודש אשר היה מצופה כולו בכסף. לפי מראהו החיצוני של הארון ניכר היה שהשקיעו בו ממון רב, וכשבעל הבית פתח את הארון בפני - הדבר ניכר גם לפי תוכנו הפנימי, שכן בתוך הארון היו מונחים כעשרה ספרי תורה מפוארים!

עמדתי נרגש ומשתומם ממראהו של הארון ומספרי התורה המרובים ששכנו בתוכו, אולם לפתע הבחנתי בזעזוע בתמונת צלב, כמעשה עבודה זרה, שהונחה לצד ארון הקודש.

"מה זה? שאלתי המום ומוזעזע את בעל הבית, מדוע אתה מחזיק בביתך עבודה זרה?"

"אה, זוהי רק תמונה, השיב

לעומתי העשיר, אינני מייחס לה כל משמעות, בטח לא משמעות של עבודה זרה חס ושלום".

נדהמתי לשמוע את תשובתו, והוכחתי אותו בחומרה על כך שהוא מכניס לביתו עבודה זרה ממש, ועוד מציב אותה בסמוך לארון קדוש כל כך!

כשיצאתי מביתו חשבתי לעצמי שיהודי זה הגיע לעיוות קשה כל כך בהעמדת הצלם בסמוך לארון הקודש, כיון שהוא לא חיפש כלל אחר האמת.

עשיר זה לא השקיע עמל ויגיעה בעבודת ה' כלל, די היה לו בכך שהוא מקיים את המצוות, ילדיו נשואים ליהודים והוא שומר שבת וכשרות. הוא נהג רק על פי צו שכלו שהורה לו כיצד להתנהג בהתאם ליהדות, ולכן הוא הגיע לסתירה גדולה כל כך בחייו, כשבביתו ארון קודש מהודר בו מונחים עשרה ספרי תורה, ולצידו מונח בשלווה ונחת סמל עבודה זרה.

אך האמת היא שהעיקר היה חסר לו בחייו. חסרה לו היגיעה בעבודת ה' בבחינת 'יגיעת ומצאת תאמין'. אילו עשיר זה היה מתאמץ להשיג את האמת הצרופה - בודאי לא היה מגיע לסתירה זו. כי יהודי שמחפש אחר האמת הצרופה בלי שום פניות אחרות - הקב"ה מסייע בידו לגלות את אור התורה הקדושה, וללא היגיעה והעמל לא ניתן להתקדם כלל בעבודת ה'.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"עם זו יצרתי לי" (ישעיה מ"ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על המלך אחז שסגר

דלתות בית ה' וביטל את עבודות בית המקדש, שהוא מענין הפרשה בה מדובר על דיני עבודת הקרבנות.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

גם לא לאשתו

אין שום חילוק באיסור לשון הרע, בין אם הוא מספר לאנשים אחרים, קרובי או רחוקי או לאשתו. אם לא שהוא דבר שצריך להודיע לה בגלל תועלת שתהיה מזה להבא, כגון, שהיא מוכרת בהקפה לאנשים רעים, שיהיה קשה אחר כך להוציא מהם, וכן הוא מספר לה את טבעם הרע ומוזהיר אותה שלא למכור להם בהקפה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מתי הקב"ה מתקשר אליך בחזרה!?

**"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד
לאמר" (ויקרא א, א)**

לשון הפסוק פותחת במילה "ויקרא", אך מצינו שהאות א' בסיום מילה זו היא קטנה וזעירה משאר האותיות.

ויש להבין מפני מה כתבה התורה את האות א' באופן זה ומשמע שיש בכך דבר ללמדנו. רש"י הקדוש (ויקרא א, א) מבאר את לשון המילה ויקרא באופן זה - "לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשין בו שנאמר (ישעיה ו, ג) 'ויקרא זה אל זה', אבל לנביאי אומות העולם נגלה אליהן בלשון עראי וטומאה שנאמר (במדבר כג, ד) 'ויקר אלוהים אל בלעם'. עד כאן לשונו.

ומשמע מדברי רש"י שהמילה ויקרא היא לשון חשיבות וגדולה, היות וזוהי שפת המלאכים ורק נביאי ה' זכו לזו הלשון, אך אומות העולם בשל טומאתם לא זכו ללשון מקודשת זו, אלא לפנייה של מקרה וטומאה כפי הנאמר "ויקר" שהוא מלשון קרי.

והנה משה רבנו בענוותנותו הרבה לא היה יכול לקבל את העובדה שהקב"ה פונה אליו בלשון המלאכים, שבמידת ביטולו והנמכת קומתו לא היה יכול לשאת כלל את הכבוד הגדול שהקב"ה העניק לו, ולכך ביקש משה שתכתוב התורה את האות א' באופן זעיר, על מנת שלא ידמה לכל הדורות הבאים אחר כך, כאילו הוא היה ראוי וזכאי לכל הגדולה הזו, ושאיך הוא נקרא על ידי ה' בלשון מקרה ולא בלשון מיוחדת וחשובה המצביעה על חשיבותו וגדלותו.

ונראה להוסיף ולומר שהמילה "ויקרא" היא לשון קריאה, ופירושו, שכאשר אדם מתקשר לבורא יתברך על ידי שדבק בתורתו ובמצוותיו, אזי הקב"ה מתקשר אליו בחזרה, ואף קורא לו לבוא וללמוד עימו תורה.

כפי הידוע (תנדב"א רבה יג) שלאחר מאה ועשרים, כל נשמות הצדיקים סובבות את כסא כבודו של הקב"ה ולומדות עימו תורה. ובמצאות זו, בה האדם מתקשר לבוראו על ידי התורה, מקיים הוא את הנאמר (עי' זוהר ח"ב צ, ב) - עם ישראל אורייתא וקודשא בריך הוא חד הם.

פניני הפרשה

עונה בראש פסגת ההר

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

האות אל"ף זעירא בספר תורה, ולא לחינם היא זעירא כפי שמבאר רבי בונם מפרשיסחא זצ"ל, כי הגם שמשה נתעלה למדרגה הגבוהה ביותר, לא התפעל מזה, וקיים בעצמו מאד מאד הוי שפל רוח. כמו בן אדם העומד על פסגת ההר, שלא יעלה על דעתו להתרברב בגבהותו, כי היא לא בעצמיותו אלא בגלל ההר, כך ידע משה, שהתעלותו היא ממנו יתברך.

והוסיף עוד שהרי נאמר "משפיל גאים עדי ארץ ומגביה שפלים עדי מרום", ולכאורה אין לדבר סוף: כיון שהקב"ה משפיל גאים, אם כן הגאה נעשה שפל, אבל הרי הוא מגביה שפלים, ושוב נעשה השפל גאה - ואם כן חוזר חלילה. אלא, הרשע אפילו על פתחו של גהנום אינו חוזר בתשובה, ואפילו כשהקב"ה משפילו הוא נשאר בגאוותו. לעומת זה הצדיק שהוא שפל בעיניו, אף כשהשי"ת מגביהו הוא נשאר בשפלותו ובענוותנותו. וזהו "ויקרא אל משה" - אף שהקב"ה קרא אותו והגיע לשיא המעלה, בכל זאת נשאר עניו ושפל, וזוהי אפוא האל"ף הזעירא.

הרהורי עבירה קשים מהעבירה

"והקטיר הכהן את הכל המזבחה עולה אשה ריח ניחוח" (ויקרא א, ט)

מה הטעם שהעולה הוא כליל מה שאין כן החטאת?

בספר 'אמרי שפר' מטעים זאת משום שהעולה באה לכפר על הרהורי הלב והרהורי עבירה קשים מעבירה. ומבואר ב'עקידה' הטעם שאם מהרהר ואומר שאין זו עבירה, עוקר כל המצוה לגמרי, מה שאין כן אם אדם עושה עבירה בלי הרהור, רק יצרו תקפו, אפשר שאח"כ לא יעבור שוב עבירה זו.

ולכך עולה הבאה לכפר על הרהור הלב היא כולה כליל, לרמז ולהורות שענשו חמור, וכמו ששורפים את כל הבהמה כן היה ראוי לשרוף אותו מחמת שהרהור קשה מאד. אבל חטאת הבאה על מעשי האדם, אין ענשו חמור כל כך, לכך שורפים מקצת החטאת ומקצתו נשאר, לרמז ולהורות לנו שכן היה ראוי לעשות לו למרקו בייסורים כדי להעביר ממנו את החטא.

לטעום דבש רק בהתחלה

"כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו" (ויקרא ב, יא)

ה"שאר" מרמז הוא על יצר הרע, וה'דבש' מרמז על התאוות.

את הדברים הללו, מטעים ה'כלי יקר', אי אפשר להקריב לפני ה' יתברך אלא רק בתור "קרבן ראשית" - בהתחלה, כאשר אדם מישראל מבקש להרגיל עצמו בעבודת הבורא, יכול הוא להשתמש גם במקצת פניה עצמית ושאר כוונות, כדרך שאמרו חכמינו "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה".

הרהורי העני על קרבנו

"ואם לא תגיע ידו די שה" (ויקרא ה, ז)

יש להקשות, הרי כאשר העשיר שהשיגה ידו חוטא, מחויב הוא להביא קרבן אחד לחטאת בלבד, ומדוע דווקא העני אשר אין הפרוטה מצויה בכיסו מתבקש להביא קרבן עולה בנוסף לקרבן חטאת?

וביאר רבינו החיד"א בספרו 'פני דוד', שכאשר העני מביא את קרבנו יתכן שהוא מהרהר בלבו ומתרעם על מידותיו של הקב"ה על כך שעשה אותו עני, שהרי אם היה עשיר היה מביא על חטאתו כבש או שעיר עיזים וכעת בוש הוא בקרבנו הפשוט, לכן החמירה עליו התורה להביא גם קרבן עולה כדי לכפר על הרהורי לב אלו.

עימנו, ונקיים סעודה חשובה, ועל ידי זה נביא את המשיח, כי בהיא שעתא דחדוותא דרבנן אתיא הגאולה."

נענה רבינו והתנצל בפני הבבא סאלי, באומרו **"אני מצטער, לא אוכל להתעכב, מאחר וממתינים לשיעורי ציבור גדול בבני ברק, וגדול ת"ת אפילו יותר מבניין בית המקדש!"**.

ועוד סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, שבשנת תשל"ה התלווה לחמיו, מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל, לקיים ביקור חולים אצל רבינו. מרן הגר"ש עלה לביתו של רבינו, ואף התעכב והארץ בדיבורו יותר מהרגלו. בצאתם מן הקודש, הביע הגאון הרב זילברשטיין את תמיהתו בפני חמיו מרן הגר"ש "מפני מה ראה רבינו לצאת מגדרו בביקור זה?".

נענה מרן הגר"ש והשיב: "לך נא, ראה את גודל אהבת התורה של הגאון רבי עובדיה, זה עתה נפל למשכב רק מפני שעלה על סולם בחדר הספרים, כדי לעיין באחד הספרים, ומרוב שקיעותו בתורה, בהיותו מעיין בספר, שכח שעודנו עומד על הסולם, ומיהר עם הספר ללכת לכתוב מה שנתחדש בדעתו, וכך מעד, נפל ונחבל. לכבוד תורתו של גאון כזה, שאהבת התורה ושקידתה הנדירה בוערת בעצמותיו, עד שבעת לימודו אינו שם לב כלל למה שקורה עמו, ראוי שאחרוג מגדרי!".

סיפור מופלא נוסף, אחד מיני אלף, המעיד על שקידתו בתורה של רבינו, בכל עת ובכל זמן: באחת השנים, ביום שחל פטירתה של אימו של רבינו, ערך אביו אזכרה בביתו לעילוי נשמתה. בשעה היעודה הגיעו כל בני המשפחה והמכרים, אך הבן הגדול, רבינו הקדוש, טרם הגיע. משראו שהזמן מתאחר, התחילו בסדר הלימוד, בתקווה שבמהלך הערב עוד יופיע רבינו. אך לפליאתם הגדולה, בסוף הערב נוכחו לראות שרבינו נעדר מאזכרה זו.

למחרת עלה אחיו של רבינו לדרוש בשלומו, ולדבר על ליבו היאך נעדר מהאזכרה של אמא, נענה רבינו ואמר לו: "אמש נשאלתי לגבי איזו אשה עגונה, אם יש פתח להתירה, וישבתי על מדוכה זו כל הלילה, ורק בשעה ארבע לפנות בוקר סיימתי לכתוב את התשובה, **ובוודאי זה עילוי נשמה לאמא, הרבה יותר ממה שהייתי משתתף באזכרה!"**.

כשחזר האח וסיפר זאת לאביהם, נתמלא שמחה בליבו ואמר: "אשרי האמא שזכתה לבן כזה!".

ועוד מעשה מופלא בענין דומה:

בהלווייתו הגדולה של רבינו, ספד לו בנו הגר"ד יוסף שליט"א בדמעות שלישי, וסיפר מתוך נהמת ליבו: "לפני 14 שנה, כאשר אבא היה מאושפז בבית החולים לאחר שקיבל התקף לב בפעם הראשונה, הרופאים אמרו שצריך לעשות לו צינתור דחוף ומיידי, אולם אבא אמר שאינו מסכים. הוא התנגד לכך בתוקף, מאחר והוא רוצה קודם ללכת הביתה לשלוש שעות, ואחר כך ישוב.

אנחנו, כך סיפר בנו, לא הבנו למה. שאלנו אותו על כך, והוא הסביר: "כעת אני באמצע כתיבת פסק להתרת עגונה, מה יהיה על עגונה אומללה זו? אני נכנס לבית החולים ואיני יודע אם אצא, מי ירחם על האומללה?!"

סיפר הרב פנחס רז שליט"א, שפעם אחת נכח בחדר לימודו של רבינו בשעה שצלל לעומקה של תורה, בחידושי הריטב"א בבבא מציעא, וכשבאו הוודיעו שהגיע זמן תפילת מנחה והציבור ממתין, נענה ואמר: "הביאו לי את החליפה והמגבעת". מיד הביאו את הפראק וההמבורג, וכשבאו להושיטם לרבינו, מצאוהו שקוע בלימודו. חזרו ואמרו לרבינו "הגיע זמן התפילה!". או אז רבינו קם ממקומו עם הספר בידו, הושיט את ידו הימנית - ובידו השמאלית המשיך להחזיק את הריטב"א וללמוד מתוכו, ודבר זה חזר על עצמו גם כשהלבישו ידו השמאלית, אחז את הריטב"א בידו הימנית והמשיך בלימודו ועיונו, ורק לאחר שגמרו להלבישו סגר את הספר ונכנס להתפלל...

כך היה גם כשהיה רבינו מאכיל את ילדיו בילדותם, בידו האחת היה מחזיק את הכף, ובידו השנייה אחז את הגמרא שבה היה עסוק. ומספרים שפעם אחת עלה הגאון חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, לביתו של רבינו, וראהו יושב ומאכיל את אחד מילדיו, נטל חכם בן ציון את הילד באומרו לרבינו "בשביל כבודו גם להאכיל את בנו זה ביטול תורה. אני יאכיל את הבן, וכבודו יפנה להמשיך בלימודו".

מספרים על תלמיד חכם אחד, שעבר צינתור בבית החולים 'הדסה עין כרם' בירושלים. הוא סיפר על עצמו כדלהלן: "כשהתעוררתי מהצינתור הייתי חלש מאד, שכבתי על המיטה בבית החולים באפיסת כוחות נוראית. כשנכנס הפרופסור לבקרני, הביט בי בתמיהה, ושאל: 'איפה הספר לימוד שלך?' ענית לו שתמו כל כוחותיי, וכעת איני מסוגל אפילו לחשוב בלימוד, כל שכן שלא להחזיק בידו ספר. נענה הפרופסור ואמר לי: 'לפני שנה עבר כאן צינתור מרן הרב עובדיה יוסף, הוא מבוגר ממך בעשרות שנים, כשנכנסתי אליו לבדיקה זו, מיד אחרי הצינתור, הוא אחז ספר לימוד בידו והיה שקוע בו..."

שמו של הספר השלישי, ספר ויקרא, דבק בו על שם הקריאה שקרא הבורא למשה רבינו ע"ה.

קריאה זו שקרא השי"ת למשה, נדרשה יפה בפי חכמינו זכרונם לברכה בכמה אופנים, ביריעה זו נתמקד באחד מהם, המופיע במדרש רבה (ויקרא א, ו):

"רבי תנחומא פתח (משלי כ) יש זהב ורב פנינים וכלי יקר שפתי דעת. בנוהג שבעולם אדם יש לו זהב וכסף אבנים טובות ומרגליות וכל כלי חמדה שבעולם, וטובה ודעת אין בו, מה קנייה יש לו? מתלא [משל] אמר "דעה קנית מה חסרת, דעה חסרת מה קנית". יש זהב - הכל הביאו נדבתן למשכן זהב, הה"ד (שמות כ"ה) וזאת התרומה וגו'. ורב פנינים - זו נדבתן של נשיאים, דכתיב (שם ל"ה) והנשיאים הביאו וגו'. וכלי יקר שפתי דעת - לפי שהיתה נפשו של משה עגומה עליו ואמר הכל הביאו נדבתן למשכן ואני לא הבאתי, א"ל הקדוש ברוך הוא, חייך שדיבורך חביב עלי יותר מן הכל, שמכולן לא קרא הדיבור אלא למשה".

דיבורו של הקדוש ברוך הוא, אלו דברי תורתו, חביבין הן על לומדי התורה מזהב ומפז ומאלף אלפי אלפים דינרים ומרגליות טובות, באהבת התורה הם משליכים מאחרי גוום את כל משא העולם ושוקעים בסוגיות התורה וההלכה. יכלה הזמן והתיאורים על אהבה מופלאה זו, לא יכלו. ומכל מקום יש לנו לקחת חיזוק מופלא מאחת הדמויות הנפלאות שחיו בדורנו אנו, דמותו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, כדי לקבל מושג מה עד כמה היו חביבין עליו דיבוריו של הקדוש ברוך הוא.

בספר 'שלהבת יוסף חי' מספר המחבר שבשנת התשל"א הגיע רבינו לשיבת 'הנגב' למסור שיעור כללי. לאחר השיעור עלה רבינו יחד עם ראש ישיבת הנגב, הגאון רבי יששכר מאיר זצ"ל, למעונו של הבבא סאלי זצ"ל, שחלק לרבינו באותה פגישה כבוד מלכים.

הבבא סאלי סיפר לרבינו: **"שנים רבות כבר חיכיתי לראות את כבודו, ולמדתי בספרך 'יביע אומר' עוד בהיותי במרוקו. עתה אני מבקש מכבודו, שיואיל נא בטובו להתעכב**